

OM DE TIDLIGERE UDVIKLINGSSTADIER AF
LITHOSIA CEREOLA HB.

AF

W. M. SCHÖYEN.

Saavidt mig bekendt foreligger der endnu ingensomhelst Iagttagelser over de tidligere Udviklingsstadier af *Lithosia cereola* HB., en Art der har været anset for at være en af Skandinaviens sjeldneste Bombycider. Den opdagedes først ved Quickjock og et Par andre Steder i de svenske Lapmarker af den tyske Naturaliehandler KEITEL, og gjenfandtes en Tid efter paa de steiermarkske Alper. Senere er den fundet i Estland og det sydlige Finland, samt paa Schweizeralperne i en Höide af 5—6000 Fod. Her i Norge var den kun taget i 2 enkelte Exemplarer i Aurdal i Valdres og i Øier i Gudbrandsdalen af SIEBKE, forinden jeg forrige Aar i de sidste Dage af Juli og Begyndelsen af August fandt den i Mængde ved Røisheim i Bæverdalen, den nordlige Indgang til det bekendte vilde Fjeldkomplex »Jotunheimen».

Stedet for dens Forekomst her var en udelukkende med Ener og Furubuske bevoxet Strækning lige ved Siden af Stationen. Mod Aftenen sværmede der her Hanner i Mængde, dels friske og dels mere eller mindre stærkt fløine. Tillige fandtes de sidende paa *Juniperus*-Buskene, der samtlige var besatte med *Cetraria juniperina* i større og mindre Udstrækning. Paa disse Buske toges ogsaa enkelte Hunner, der omkring sig havde samlet et større Antal Hanner, hvorved deres Tilstedeværelse røbedes allerede paa Afstand. Under Hjemreisen var et Par af Hun-

nerne, som jeg mente at have dræbt med Nafta, kommet tillive igjen og havde afsat endel Æg i Samlæskan; disse var 0,2 mm. i Gjennemsnit, aldeles kuglerunde med glat Overflade og af en karakteristisk rosenrød Farve. Jeg maatte meget beklage, at jeg ikke havde medtaget nogle *Juniperus*-Grene med *Cetraria juniperina* paa; thi jeg saa snart, at Æggene vilde udklækkes, idet Larvernes sorte Hoveder allerede begyndte at skinne igjennem Æggeskallet, og der er visselig ingen Tvivl om, at denne Lavart var deres Næringsplante. Saasart Larverne fremkom, forsøgte jeg at give dem forskjellige andre Lavarter, som jeg herhjemme kunde faa fat paa, men de vragede dem alle. Jeg tog da min Tilflugt til det almindelig benyttede Middel ved lavædende Larver, at give dem Salat. Heller ikke denne vilde de røre, saa længe Bladene var friske, men efterat de afrevne Blade var visnede, tog de fat og spiste tilsyneladende med god Appetit af dem, samt lod til at trives vel ved denne Kost, idet de begyndte at voxte og endog undergik et Hudskifte. Af Udseende lignede de de øvrige *Lithosia*-Larver med Hensyn til Legemsformen og de bekjendte Haarbørster paa Kroppen, men skilte sig aldeles fra dem alle ved Farven, der ligesom Æggenes var aldeles rosenrød overalt, med Undtagelse af de to bagerste Segmenter, der var pomeransgule; Hovedet skinnende sort.

Desværre skulde det imidlertid ikke lykkes mig at bringe disse interessante Larver til Udvikling. Efter Tilbagekomsten fra en kortere Udflugt paa nogle faa Dage fandtes hele Selskabet dødt, en Skjæbne som ogsaa havde rammet et Par Larver af *Setina irrorella* L. fra samme Lokalitet, hvilke jeg forsøgte at opføde sammen med hine.